

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Złotorzy II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Michał Misiak
Protokolant:	Anna Rogalska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej -----

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2017 r. w Złotorzy

sprawy

1. K. K. (1)

urodz. (...) w L.

syna Z. i H. z d. Ł.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 6 czerwca 2014 roku do 25 marca 2015 roku w Ś. rejonu (...) pełniąc funkcję dyrektora Zakładu (...) w Ś. będącego samorządowym zakładem budżetowym Powiatu (...), a zatem będąc zobowiązanym na podstawie przepisów powszechnie obowiązujących, uchwał Powiatu (...), statutu i zakresu obowiązków do kierowania działalnością tego Zakładu i zarządzania mieniem działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej co najmniej dla siostry K. N. (1) przekroczył swoje uprawnienia w tym zakresie organizując poza oficjalnym funkcjonowaniem tego podmiotu w ramach realizacji zawartych z Powiatem (...) w dniach 4 czerwca 2014 roku i 19 listopada 2014 roku umów na zorganizowanie i przeprowadzenie warsztatów szkoleniowych dla niepełnosprawnych z terenu Powiatu (...) z zakresu produkcji i zdobnictwa ozdób choinkowych oraz poligrafii w ramach realizowanego przez Powiat (...) projektu „Aktywna integracja grup ryzyka w Powiecie (...)” z ustalonym przez Powiat (...) kosztorysem do zapłaty poprowadzenie prywatnych i zbędnych szkoleń z decoupage za publiczne pieniądze bez sprawdzenia możliwości przeprowadzenia ich za niższą cenę, na podstawie dwóch zamówień Nr (...) z dnia 6 czerwca 2014 roku i Nr (...) wystawionych dla nie posiadającej niezbędnego wpisu w Rejestrze Instytucji Szkoleniowych Firmy Handlowo – Usługowej w L. ul. (...) swojej siostry K. N. (1), które sam sporządził i przechowywał w bliżej nieznanym miejscu nie przedkładając ich do dokumentacji tegoż Zakładu (...) oraz nadając tym dokumentom numery nie odpowiadające zamówieniom widniejącym w rejestrze zamówień zakładu, na łączną kwotę zamówienia 13.200,00 złotych, a faktycznie przeprowadzanych przez żonę E. K. (1), które to szkolenia przeprowadzane były w tym samym czasie i miejscu co i szkolenia realizowane przez Zakład (...) w Ś. na podstawie umowy ze Starostwem Powiatowym w Z. na szkolenie i staż osób niepełnosprawnych z terenu Powiatu (...) skierowanych przez Powiatowy Urząd Pracy w Z. w celu stworzenia złudzenia, że owo prywatne szkolenie jest elementem realizacji wyżej wymienionego projektu przy równoczesnej zgodzie na bezpłatne wykorzystanie przy tym S., oświetlenia i ogrzewanie o łącznej wartości wynajmu sali na kwotę 2030,00 złotych i materiałów pomocniczych Zakładu w postaci bombek o wartości 110,00 złotych oraz przy poniesieniu przez Zakład kosztów osób na szkolenie w łącznej kwocie 2.000,00 złotych oraz przy

świadomości, że ten sam kurs może przeprowadzić pracownica Zakładu w ramach wyżej wymienionego zapłaconego przez Starostwo Powiatowe projektu współfinansowanego przez Unię Europejską w ramach środków Europejskiego Funduszu Społecznego, a zatem bez ponoszenia żadnych innych kosztów oraz przekraczając uprawnienia w zakresie udostępnienia danych osobowych i wrażliwych osób niepełnosprawnych E. K. (1) nie zatrudnionej w tym Zakładzie, która to osoba nie była uwzględniona ani w zamówieniach ani w żadnym innym dokumencie z tego szkolenia, po czym zatwierdził, opisał i przekazał do realizacji płatności wystawione za te szkolenia, po czym z zgodnie z zamówieniem przez K. N. (1) do zapłaty dwie faktury VAT z dnia 30 listopada 2014 roku zatwierdzoną w dniu 19 grudnia 2014 roku i z dnia 28 lutego 2015 roku zatwierdzoną w dniu 25 marca 2015 roku na łączną kwotę 13.200,00 złotych i w tych dniach zrealizowane pomimo nieprzedstawienia przez K. N. (1) żadnych dokumentów z przeprowadzonego szkolenia poza fakturami VAT, a w tym żadnego kosztorysu tych szkoleń i w ten sposób doprowadził do powstania szkody w łącznej kwocie 17.340,00 złotych działając w ten sposób na szkodę interesu publicznego a to Powiatu (...) i Zakładu (...) w Ś.

to jest o czyn z art. 231§1 i 2 kk

2. K. N. (2) z d. K.

urodz. (...) we W.

córki Z. i H. z d. Ł.

oskarżonej o to, że:

w okresie od 6 czerwca 2014 roku do 25 marca 2015 roku w Ś., rejonu (...) i L. działając czynem ciągłym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła Zakład (...) w Ś. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 17.340,00 złotych, a w tym w kwocie 13.200,00 złotych przy realizacji dwóch zamówień Nr (...) z dnia 6 czerwca 2014 roku i Nr (...) z dnia 5 stycznia 2015 roku wystawionych przez dyrektora tego Zakładu (...) będącego bratem wymienionej dla Firmy Handlowo – Usługowej (...) w L. ul. (...) na zorganizowanie i przeprowadzenie kursów z zakresu zdobienia bombek i innych ozdób zwanych decoupage, na przeprowadzenie których nie przestawiła kosztorysu, do przeprowadzenia których nie posiadał żadnych uprawnień, powierzając ich przeprowadzenie bez żadnej umowy i bez żadnej zapłaty żonie K. K. (1) E. K. (1) przeprowadzającej te szkolenia w pracowni zdobnictwa Zakładu (...) w Ś., za korzystanie z którego włącznie z ogrzewaniem i prądem o koszcie wynajmu sali w kwocie 2030,00 złotych, którego nie poniosła, wykorzystując przy tym do szkolenia 100 bombek stanowiących własność Zakładu o łącznej wartości 110,00 złotych nie ponoszących żadnych kosztów dowozu osób na szkolenia wynoszących 2.000,00 złotych, które poniósł Zakład, nie sporządzając żadnej wiarygodnej dokumentacji z tego szkolenia i nie wystawiając zaświadczeń o odbyciu szkolenia czyli nie ponosząc żadnego realnego kosztu szkolenia i w ten sposób wprowadziła Zakład (...) w Ś. w błąd co do poniesionych kosztów szkolenia przez wystawienie dwóch faktur VAT z dnia 30 listopada 2014 roku na kwotę 7392,00 złotych i z dnia 28 lutego 2015 roku na kwotę 5808,00 złotych, które w terminie do dnia 25 marca 2015 roku zostały w całości zrealizowane oraz doprowadzając wymieniony Zakład do straty finansowej w łącznej w kwocie 4140,00 złotych powstałej wskutek realizacji płatności za transport i udostępnienie S. na szkolenia, które generowały wyżej wymienione koszty, czym działała na szkodę Zakładu (...) w Ś. i Starostwa powiatowego w Z.

to jest o czyn z art. 286§1 kk w zw. z art. 12 kk

I uniewinnia oskarżonych K. K. (1) i K. N. (1) od popełnienia zarzucanych im czynów;

II na podstawie art. 230§2 kpk zwraca Zakładowi (...) w Ś. dokumentację w postaci sprawozdań, zamówień i faktur, znajdującą się na k. 179, 193, 194, 191, 192, 162-163, 164-165, 166 i 167 akt sprawy;

III zasądza od Skarbu Państwa na rzecz każdego z oskarżonych kwoty po 2280 złotych, tytułem zwrotu kosztów obrony;

IV na podstawie art. 632 pkt 2 kpk koszty procesu zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

K. K. (1) w okresie od 01 kwietnia 2010 r. do 17 czerwca 2015 r. pełnił funkcję dyrektora Zakładu (...) (zwany dalej (...)) w Ś.. Zakład ten jest samorządowym zakładem budżetowym Starostwa Powiatowego w Z.. Podstawowym celem zakładu jest zatrudnianie osób niepełnosprawnych, przygotowanie ich do życia oraz ich rehabilitacja, a także szkolenie i edukacja. Zakład prowadzi działalność produkcyjną i usługową, przede wszystkim w zakresie wytwarzania ozdób choinkowych, ich zdobienia oraz w zakresie poligrafii.

(...) Centrum Pomocy (...) w Z. w latach prowadziło program „Aktywna integracja grup ryzyka w powiecie (...)”.

W ramach tego programu, w dniu 04 czerwca 2014 r. (po wygraniu przetargu), (...) zawarł z Powiatem (...) umowę nr IZ.273.26.2014 na „Zorganizowanie i przeprowadzenie warsztatów szkoleniowych z zakresu produkcji i zdobnictwa ozdób choinkowych oraz poligrafii”. Zamówienie współfinansowane było przez Unię Europejską. Do obowiązków wykonawcy należało, m.in., zorganizowanie i przeprowadzenie warsztatów, zapewnienie sal wykładowych, zapewnienie wykwalifikowanej kadry, prowadzenie listy uczestników, zapewnienie im dowozu. W zakresie przedmiotu umowy, umowa odsyła do opisu przedmiotu zamówienia. W specyfikacji istotnych warunków zamówienia, zastrzeżono, że wykonawca musi mieć wpis do Rejestru Instytucji Szkoleniowych, wskazano obowiązek posiadania minimum jednej osoby z odpowiednim doświadczeniem z zakresu poligrafii i zdobnictwa bombek, przy czym wskazano, że mogą to być podwykonawcy. Wykonawca miał obowiązek niezwłocznie powiadomić zamawiającego o planowanej zmianie kadry w celu akceptacji przez zamawiającego.

W dniu 06 czerwca 2014 r. K. K. (1), na podstawie zamówienia nr (...), zlecił Firmie Handlowo-Usługowej (...) w L., prowadzonej przez jego siostrę K. N. (1), przeprowadzenie kursu decoupage dla 28 uczestników w ramach wspomnianego programu „Aktywna integracja...” i wyżej wymienionej umowy z Powiatem. Koszt szkolenia jednej osoby opiewał na kwotę 264 złote brutto, a łączna kwota zamówienia na 7392 złote brutto. Przed skierowaniem zamówienia do firmy (...), K. K. (1) telefonicznie dokonał zapytania cenowego w innych firmach ((...), (...) Centrum (...)).

W ramach tego zamówienia, szkolenie miało odbyć się w dwóch grupach (24 godziny na każdą grupę), w następujących terminach: 09.06.2014 r.-11.08.2014 r., 15.09.2014 r.-18.11.2014 r., od wtorku do piątku w od 8.00 do 14.00. Wykonawca miał obowiązek zorganizować kurs i kadre do jego prowadzenia, zapewnić materiały i narzędzia do szkolenia, materiały szkoleniowe, prowadzić listy obecności i listę odbioru zaświadczeń, potwierdzających ukończenie kursu oraz protokół z przebiegu kursu, a wszelką dokumentację złożyć w (...) w terminie 30 dni od wykonania usługi.

Szkolenie odbyło się, przeprowadziła je na zlecenie K. N. (1) E. K. (1), żona K. K. (1) (nie są znane warunki na jakich E. K. (1) działała na zlecenie K. N. (1)), mająca wysokie umiejętności i doświadczenie w zakresie techniki decoupage.

W dniu 20 czerwca 2015 r. warsztaty wyjątkowo odbywały się w sobotę.

W ramach szkolenia E. K. (1) wykorzystywała materiały i środki, zakupione przez K. N. (1), za wyjątkiem bombek uzyskanych darmowo przez K. K. (1) na rzecz (...), które nie były zapisane w stanie magazynowym.

W ramach zamówienia, K. N. (1) złożyła dwa sprawozdanie z kursu decoupage (jedno za okres 20-23 czerwca 2014 r., drugie za okres 14-17 października 2014 r.). Sprawozdania te nie zawierają daty ich sporządzenia ani złożenia

W dniu 30 listopada 2014 r. K. N. (1) wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 7392 złote (z miesięcznym terminem płatności). W dniu 19 grudnia 2014 r. (...) przelewem bankowym dokonał płatności.

W ramach wspomnianego programu „Aktywna integracja...” w dniu 19 listopada 2014 r. (...) zawarł kolejną umowę z Powiatem (...) na „Zorganizowanie i przeprowadzenie warsztatów szkoleniowych z zakresu produkcji i zdobnictwa ozdób choinkowych oraz poligrafii”. Warunki tej umowy były takie same jak umowy poprzedniej.

W dniu 05 stycznia 2015 r. K. K. (1), na podstawie zamówienia nr (...), zlecił Firmie Handlowo-Usługowej (...) w L. przeprowadzenie kursu decoupage dla 22 uczestników w ramach wspomnianego programu „Aktywna integracja...” i wyżej wymienionej umowy z Powiatem. Koszt szkolenia jednej osoby opiewał na kwotę 264 złote brutto, a łączna kwota zamówienia na 5808 złotych brutto.

Szkolenie odbyło się, przeprowadziła je na zlecenie K. N. (1) E. K. (1), żona K. K. (1) (nie są znane warunki na jakich E. K. (1) działała na zlecenie K. N. (1)).

W ramach szkolenia E. K. (1) wykorzystywała materiały i środki, zakupione przez K. N. (1), za wyjątkiem bombek uzyskanych darmowo przez K. K. (1) na rzecz (...), które nie były zapisane w stanie magazynowym.

W ramach zamówienia, K. N. (1) złożyła dwa sprawozdanie z kursu decoupage (jedno za okres 13-16 stycznia 2015 r., drugie za okres 17-20 lutego 2015 r.). Sprawozdania te nie zawierają daty sporządzenia ani złożenia w (...).

W dniu 28 lutego 2015 r. K. N. (1) wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 5808 złotych (z miesięcznym terminem płatności). W dniu 25 marca 2015 r. (...) przelewem bankowym dokonał płatności.

Dokumentację ze szkolenia w ramach programu „Aktywna integracja...”, w tym listy obecności uczestników, prowadził M. P.. Ustalono, iż nie będzie prowadzona dodatkowa lista ze szkolenia decoupage.

Na dokumentacji z kursów nie widnieje w żadnym miejscu nazwisko E. K. (1) jako osoby prowadzącej zajęcia, w przesłanych do Starostwa Powiatowego w Z. wykazach osób, które będą prowadzić szkolenia nie wskazano E. K. (1) (pisma te podpisywał K. K.), a wskazano: A. B. (1), A. R., B. A..

Zamówienia ze strony (...) z firmą (...) zostały zapisane w rejestrze umów „wychodzących”.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. K. (1) – k. 3318-3320,

wyjaśnienia oskarżonej K. N. (1) – k. 3320-3321, 3440,

zeznania świadka A. S. (1) – k. 41-42, 3347-3349,

zeznania świadka M. Ć. (1) – k. 196-198, 3349-3350,

zeznania świadka M. S. (1) – k. 204-206, 3350,

zeznania świadka A. R. – k. 226-227, 3352-3353,

zeznania świadka W. C. – k. 2124-2126, 3353-3354,

zeznania świadka A. K. (1) – k. 2163-2164, 3354,

zeznania świadka E. K. (1) – k. 230-231, 3354-3355,

zeznania świadka M. B. (1) – k. 209, 1049-1050, 3355-3356,

zeznania świadka M. P. – k. 236-237, 2115, 2183-2184,

(...)- (...),

zeznania świadka A. J. (1) – k. 222-223, 3386-3387,

zeznania świadka U. D. –k. 3387,
zeznania świadka W. S. – k. 3387-3388,
zeznania świadka R. B. –k. 3395,
zeznania świadka P. K. (1) – k. 731, 3396,
zeznania świadka S. F. – k. 735, 3396,
zeznania świadka J. Ł. – k. 754, 3396,
zeznania świadka S. S. – k. 758-759, 3396,
zeznania świadka S. O. – k. 762, 3396,
zeznania świadka M. S. (2) – k. 765-766, 3396,
zeznania świadka J. K. – k. 769, 3396,
zeznania świadka M. B. (2) – k. 775, 3396,
zeznania świadka D. K. – k. 779, 3396,
zeznania świadka W. K. – k. 783, 3396,
zeznania świadka G. K. – k. 787, 3396,
zeznania świadka J. A. – k. 791,3396,
zeznania świadka S. K. (1) – k. 795, 3396,
zeznania świadka A. S. (2) – k. 800, 3396,
zeznania świadka M. K. – k. 804, 3396,
zeznania świadka M. Z. – k. 808, 3396,
zeznania świadka D. M. – k. 811, 3396,
zeznania świadka P. K. (2) – k. 826-827, 3396,
zeznania świadka G. B. – k. 830, 3396,
zeznania świadka S. A. – k. 834, 3396,
zeznania świadka A. B. (2) – k. 838, 3396,
zeznania świadka M. S. (3) – k. 842-843, 3396,
zeznania świadka K. D. – k. 846, 3396,
zeznania świadka H. K. – k. 850, 3396,
zeznania świadka B. L. – k. 854, 3396,
zeznania świadka B. K. – k. 892, 3396,

zeznania świadka B. P. – k. 896, 3396,
zeznania świadka Z. F. – k. 890, 3396,
zeznania świadka A. G. – k. 894-895, 3396,
zeznania świadka H. Ł. – k. 926-927, 3396,
zeznania świadka M. Ź. – k. 930, 3396,
zeznania świadka A. B. (3) – k. 934, 3396,
zeznania świadka M. Ć. (2) – k. 938, 3396,
zeznania świadka T. G. – k. 942, 3396,
zeznania świadka E. L. – k. 946-947, 3396,
zeznania świadka E. F. – k. 950, 3396,
zeznania świadka K. F. – k. 958-959, 3396,
zeznania świadka P. G. – k. 962, 3396,
zeznania świadka A. J. (2) – k. 966, 3396,
zeznania świadka A. K. (2) – k. 970, 3396,
zeznania świadka P. K. (3) – k. 974-975, 3396,
zeznania świadka S. K. (2) – k. 978-979, 3396,
zeznania świadka D. L. – k. 984-985, 3396,
zeznania świadka J. S. – k. 988, 3396,
zeznania świadka R. S. – k. 992, 3396,
zeznania świadka K. T. – k. 996-997, 3396,
zeznania świadka J. W. – k. 1000-1001, 3396,
kserokopia protokołu kontroli – k. 2-16, 23-24, 31-34,
kserokopia zamówienia nr (...) – k. 17, 56,
kserokopie sprawozdań z kursu – k. 18, 19, 21, 22,
kserokopia zamówienia nr (...) – k. 20, 55,
kserokopia faktury VAT nr (...) – k. 25,
kserokopia wyciągu bankowego – k. 26-27, 29-30,
kserokopia faktury VAT nr (...) – k. 28,
kserokopia dokumentacji pracowniczej K. K. – k. 37-38,

kserokopia wystąpienia pokontrolnego – k. 43-44,
kserokopie wyjaśnień pracowników (...) k. 45-46,
kserokopia pisma Starostwa Powiatowego w Z. – k. 47,
kserokopia pisma pokontrolnego K. K. – k. 48-49,
oświadczenia pracowników (...) k. 51-54,
kserokopia akt pracowniczych E. K. (1) – k. 60-131,
kserokopia dokumentacji z ewidencji dział. gosp. – k. 134-148,
zamówienie nr (...) – k. 162-163,
zamówienie nr (...) - k. 164-165,
faktura VAT nr (...) – k. 166,
faktura VAT nr (...) – k. 167,
protokół przeszukania – k. 176-178,
sprawozdanie z kursu decoupage – k. 179-180, 191, 192, 193,194,
protokół zatrzymania rzeczy- k. 188-190,
lista osób biorących udział w szkoleniach – k. 239-240 (t. II),
kserokopia dokumentacji szkoleniowej i przetargowej – k. 244-400 (t. II),
401-600 (t. III), 601-712 (t. IV), (...) -1200 (t. VI), (...) -1400 (t. VII),
(...) -1600 (t. VIII), (...) -1800 (t. IX), (...) -2000 (t. X), 2001- (...), (...)-
(...) (t. XI),
materiał poglądowy – k. 721 (t. IV),
opinie psychologiczne – k. 817-823, 897-906, 908-916, 920-923 (t. V),
(...) -1020 (t. VI),
dokumentacja dot. E. K. (1) – k. 1032-2035 (t. VI),
kserokopia książki korespondencji – k. 1039-1043 (t. VI),
dokumentacja dot. M. B. (1) – k. 1044-1048 (t. VI),
kserokopia uchwały nr IV/30/2011 – k. 2132-2134 (t. XI),
kserokopia faktury VAT nr (...) – k. 2172 (t. XI),
kserokopia faktury VAT nr (...) – k. 2173 (t. XI),
kserokopia faktury VAT nr (...) – k. 2174 (t. XI),

kserokopia faktury (...) – k. 2175 (t. XI),
kserokopia faktury (...) – k. 2176 (t. XI),
kserokopia faktury (...) – k. 2177 (t. XI),
kserokopia faktury (...) – k. 2178 (t. XI),
kserokopia faktury (...) – k. 2179 (t. XI),
kserokopia faktury (...) – k. 2180 (t. XI),
pismo z (...) – k. 3375 (t. XII),
pismo z V. – k. 3378 (t. XII),
kserokopia faktury VAT nr (...) – k. 3379 (t. XII),
pismo z (...) k. 3384 (t. XII),
duplikat faktury VAT (...) – k. 3394 (t. XII),
kserokopia zarządzenia nr (...) – k. 3400-3412 (t. XIII),
kserokopia zarządzenia nr (...) – k. 3413-3420 (t. XIII),
kserokopia instrukcji w sprawie ewidencji druków – k. 3421-3422 (t. XIII),
kserokopia instrukcji magazynowej – k. 3423-3425 (t. XIII),
umowa nr (...) – k. 3439 (t. XIII),
oferta z 02.12.2013 r. – k. 3439 (t. XIII),
zamówienie nr (...) – k. 3439 (t. XIII),
dowody rzeczowe – k. 179, 193, 194, 191, 192, 162-163, 164-165, 166, 167.

K. K. (1) ma obecnie 42 lata, ma wykształcenie wyższe, z zawodu jest pedagogiem, jest żonaty, ma dwoje dzieci, obecnie przebywa na zwolnieniu lekarskim i otrzymuje wynagrodzenie w kwocie 1900 złotych miesięcznie, nie leczył się odwykowo, leczył się psychiatrycznie i neurologicznie. Brak było wątpliwości, iż w czasie zarzucanego mu czynu miał zniesioną albo ograniczoną w znacznym stopniu zdolność rozpoznania znaczenia czynu lub pokierowania swoim postępowaniem.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. K. (1) – k. 2143, 3318,

zapytanie o karalność – k. 2190 (t. XI).

K. N. (1) ma obecnie 37 lat, ma wykształcenie wyższe, prowadzi działalność gospodarczą, z której miesięczny dochód wynosi od 8 do 25 tysięcy złotych, jest rozwiedziona, ma dwoje dzieci, nie była karana, nie leczyła się psychiatrycznie ani odwykowo.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej K. N. (1) – k. 2150, 3318,

zapytanie o karalność – k. 2191 (t. XI).

Oskarżeni nie przyznali się do popełnienia zarzucanych im czynów i złożyli wyjaśnienia.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie sądu, zachowanie oskarżonych nie wypełnia znamion zarzucanych im czynów zabronionych.

Sąd generalnie dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego K. K. (1) i oskarżonej K. N. (1). Nie budziło wątpliwości, że technika decoupage, służąca do zdobienia bombek, była wykorzystywana w działalności zarobkowej zakładu. Podobnie nie budziło wątpliwości, że większość osób zatrudnionych w (...) na stanowiskach kierowniczych czy instruktorskich wiedziało, iż K. N. (1) jest siostrą K. K. (1), a E. K. (1) jego żoną.

Pewne wątpliwości dotyczyły wyjaśnień oskarżonego K. K. (1), związanych ze wskazywanym przez niego telefonicznym zapytaniem ofertowym. Podawane przez oskarżonego firmy nie udzieliły odpowiedzi potwierdzającej takie zapytania (nie wykluczając jednak, iż takie zapytania nastąpiły). Z tych względów, wobec braku wykluczenia wersji podawanej przez oskarżonego, sąd przyjął jego wyjaśnienia w tym zakresie za wiarygodne, gdyż oskarżyciel publiczny nie przedstawił nadto żadnych dowodów tę wersję podważających.

Podobnie, pewne wątpliwości były związane z wyjaśnieniami oskarżonych, dotyczącymi pochodzenia materiałów i środków wykorzystywanych do szkolenia. Wbrew wyjaśnieniom oskarżonej K. N. (1) przedłożone faktury z biura (...) oraz kserokopia faktury, przedłożonej w toku rozprawy w dniu 15 lutego 2017 r., nie świadczą o dokonaniu zakupów specjalistycznych, służących wyłącznie do zdobienia techniką decoupage, ale o dokonaniu zakupów, które mogą służyć także do dokonywania zwykłych prac remontowych. Wyjaśnienia oskarżonych potwierdzili jednak także świadkowie, i to nie tylko E. K. (1), ale również M. B. (1). Natomiast wyjaśnienia oskarżonego K. K. (1) w zakresie wykorzystywania bombek, należących do (...), ale pozyskanych przez niego za darmo z firmy (...), zostały potwierdzone pismem z dnia 09.12.2016 r.

Również pewne wątpliwości dotyczyły obiegu dokumentów, związanych z zamówieniami na rzecz firmy (...). Zarówno bowiem zamówienia, jak i sprawozdania nie noszą śladów prezentaty, a zatem należy założyć, iż nie przeszły przez sekretariat (...). Brak tych prezentat nie świadczy, sam w sobie, jednak, iż dokumenty te zostały sporządzone wyłącznie dla celów kontroli Starostwa Powiatowego w Z. z maja 2015 r. K. K. (1) jako dyrektor zakładu mógł przechowywać te dokumenty u siebie, nie było wymogu, aby tego rodzaju dokumentacja była rejestrowana w sekretariacie. Ponadto, zamówienia były podstawą wystawienia faktur i zapłaty na rzecz firmy (...), a zatem dokumenty te musiały zostać wystawione zgodnie z widniejącymi na nich datami, skoro pracownicy księgowości jako świadkowie wskazali, że realizacja faktur przebiegała tak samo jak przy innych fakturach. Samo przechowywanie tych dokumentów do wyłącznej dyspozycji dyrektora może co najwyżej świadczyć o zamiarze ukrycia faktu zawarcia tych umów przed pracodawcą. Dodać także należy, iż ewentualne pewne braki związane ze sprawozdaniami, dotyczące sfery biurokratycznego zamknięcia kwestii wykonania umów, nie mogą zostać uznane za przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków w rozumieniu art. 231 kk, decydujący był bowiem fakt rzeczywistego przeprowadzenia szkoleń. Ponadto, zamówienia złożone firmie (...) zostały zarejestrowane prawidłowo w rejestrze tzw. „zleceń wychodzących”, który należy odróżnić od rejestru „zleceń przychodzących”.

Nie budziło również wątpliwości sądu to, że prowadzeniem list obecności, koordynacją terminów szkoleń i osób je prowadzących, harmonogramem szkoleń, w tym tych wykonywanych przez firmę (...), w ramach programu „Aktywna integracja...” zajmował się M. P..

Podobnie, brak było wątpliwości co do wyjaśnień oskarżonego K. K. (1) i wyjaśnień oskarżonej K. N. (1), iż nigdy nie było praktykowane, aby firma przeprowadzająca szkolenia w siedzibie (...) była obciążana kosztami prądu, ogrzewania, wynajmu sali itp.

Wyjaśnienia oskarżonego K. K. (1) sąd uznał również za wiarygodne w zakresie styczości E. K. (1), jako osoby przeprowadzającej szkolenia, z danymi osobowymi kursantów. Po pierwsze, w tamtym okresie nie istniały w zakładzie

regulacje dotyczące ochrony danych osobowych, które wprowadzały by jakieś zaostżenia w stosunku do zasad ogólnie obowiązujących. Po drugie, E. K. (1) i K. N. (1) nie miały dostępu do żadnych danych osobowych kursantów.

Istotne wątpliwości związane były z podstawą wykonywania szkoleń przez E. K. (1), gdyż wyjaśnienia oskarżonych w tym zakresie nie były jednoznaczne. Wskazywali oni bowiem z jednej strony, iż E. K. (1) wykonywała te czynności jako wolontariusz, a z drugiej jako osoba działająca na zlecenie firmy (...). Brak było jednak podstaw do uznania, iż E. K. (1) swoje czynności wykonywała poza łączącym ją stosunkiem prawnym z firmą (...), jako firmą przeprowadzającą te szkolenia. Treść tego stosunku prawnego nie była natomiast znana z uwagi na odmowę odpowiedzi na pytania w tym zakresie. Zdaniem sądu jednak, była to kwestia relacji na linii E. K. (2) N., nie mająca znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd dał również wiarę wyjaśnieniom K. N. (1) w zakresie prowadzenia przez nią firmy, zajmującej się organizacją szkoleń, w tym także z zakresu i na rzecz podmiotów podobnych do (...). Wyjaśnienia oskarżonej zostały potwierdzone dokumentacją uzyskaną z firmy (...) a także dokumentami, wskazującymi na przeprowadzanie podobnych szkoleń na rzecz jednostek samorządowych.

W ograniczonym zakresie sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka A. S. (1), gdyż swoją wiedzę co do sprawy czerpała ona prawie wyłącznie z dokumentacji przedłożonej w czasie kontroli (sąd dysponował tą dokumentacją, a zatem dowodem pierwotnym w stosunku do zeznań A. S. (1)). Ponadto, częstokroć formułowała ona oceny, związane z naruszeniem przez oskarżonego K. K. (1) jego uprawnień czy nadużyciem obowiązków, które nie wynikały z żadnego przepisu prawnego. Natomiast zeznania świadka A. S. (1) w zakresie treści rozmów z K. K. (1) w trakcie kontroli zasadniczo były zbieżne z jego wyjaśnieniami. Zeznania tego świadka w zakresie pochodzenia rzeczy, używanych do szkolenia decoupage, o czym miała usłyszeć od oskarżonego w trakcie kontroli, sprzeczne były praktycznie z całością zebranego materiału dowodowego.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka M. Ć. (1), świadek potwierdziła, iż E. K. (1) prowadziła kursy z decoupage, nie zajmowała się dokumentacją z kursu, którą prowadził M. P., nie miała wiedzy na temat zamówień na rzecz firmy (...), widziała tę osobę tylko raz w (...), wiedziała, że jest siostrą dyrektora K.. Wskazała, że u niej jako specjalisty z zakresu kadr nie musiały być przechowywane żadne dokumenty, dotyczące tych szkoleń i wystarczające było ich przechowywanie u dyrektora. Świadek ten podała nadto, iż regulacje z zakresu ochrony danych osobowych pojawiły się dopiero po okresie dyrektorowania przez K. K. (1).

Nie budziły zastrzeżeń zeznania świadków M. S. (1) i A. K. (1), wskazujących generalnie, iż realizacja faktur na rzecz firmy (...) nie odbiegała w żaden sposób od wypłaty faktur na rzecz innych podmiotów.

Podobnie, sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. R., które były ważne przede wszystkim w zakresie opisanej przez niego praktyki, dotyczącej tzw. rozeznania rynku, a z których to zeznań wynikało, iż działania podjęte przez oskarżonego K. K. (1) w zakresie zamówień na rzecz firmy siostry, nie odbiegały od standardowych czynności.

Zeznania świadka W. C. również nie budziły zastrzeżeń i potwierdzały wyjaśnienia oskarżonego K. K. (1), głównie w zakresie dotyczącym obiegu dokumentów, kwestii rejestrów zleceń, koordynacji szkoleń przez M. P., w tym uzgadniania przez niego terminów z E. K. (1), braku dostępu do danych osobowych, praktyki dotyczącej braku obciążania firm szkoleniowych kosztami sali, wykorzystywania techniki decoupage w późniejszej działalności zarobkowej zakładu.

Jakkolwiek sąd ostrożnie traktował zeznania świadka E. K. (1), to ostatecznie uznał jej zeznania za wiarygodne, gdyż były one zgodne z poczynionymi przez sąd ustaleniami faktycznymi, mającymi oparcie także w innych dowodach.

Sąd dał również wiarę zeznaniom świadka M. B. (3), podającej, iż szkolenia z zakresu decoupage odbyły się, przeprowadzała je E. K. (1), która zasadniczo przynosiła z sobą materiały na szkolenia, prócz bombek pobranych z magazynu zakładu. Również ten świadek wskazał, iż E. K. (1) nie miała dostępu do danych osobowych uczestników

szkolenia, a listami obecności i harmonogramem szkoleń zajmował się M. P.. Świadek potwierdziła nadto, iż część osób po szkoleniu znalazła zatrudnienie w zakładzie.

Sąd uznał również za zasadniczo wiarygodne zeznania świadka M. P.. Świadek ten wskazał, że to do jego obowiązków należało prowadzenie dokumentacji związanej z kursami w ramach programu „Aktywna integracja...” oraz, że kursy z decoupage prowadziła E. K. (1), wedle jego ówczesnej wiedzy, w ramach tego programu, gdyż nie wiedział on nic o zamówieniach dla firmy zewnętrznej. Podał, że K. N. (1) kursów nie prowadziła, a na terenie (...) widział ją tylko raz w 2014 r. Wskazał, że o dokumentacji związanej z firmą (...) dowiedział się dopiero w czasie kontroli prowadzonej przez A. S. (1), że dokumentów tych nie było także w kadrach. Wskazał, że w ramach zajęć prowadzonych przez E. K. (1) uczestnicy częściowo korzystali z materiałów zakładu a częściowo z materiałów przyniesionych przez E. K., nie potrafił jednak tego dokładnie opisać.

Sąd dał także wiarę zeznaniom świadka A. J. (1), W. S. i U. D., które były ważne również z uwagi na jednoznaczne wskazanie możliwości wykonania zadania, uzyskanego w drodze przetargu, przez podwykonawcę i które zasadniczo potwierdzały wyjaśnienia oskarżonego K. K. (1).

Sąd uznał również za generalnie wiarygodne zeznania świadków, wymienionych na k. 3396, których zeznania ujawniono za zgodą stron bez ich odczytywania. Jakkolwiek zeznania tych świadków były częściowo rozbieżne, to patrząc na całość tych zeznań, nie budziło wątpliwości, że szkolenia z zakresu decoupage prowadzone były przez E. K. (1) i za pomocą materiałów i środków przez nią dostarczonych.

Generalnie, wątpliwości nie budził dowód w postaci kserokopii protokołu kontroli z maja 2015 r. Dowód ten jednak sąd potraktował uzupełniająco, gdyż sąd samodzielnie ustalał fakty, nie bazując na ustaleniach innego organu.

Wątpliwości nie budziła także wiarygodność pozostałych dowodów z dokumentów i kserokopii dokumentów.

Mając na uwadze powyższą ocenę dowodów i dokonane na jej podstawie ustalenia faktyczne, zdaniem sądu, zachowanie oskarżonych nie wypełniło znamion zarzucanych im czynów.

Jeśli chodzi o zarzut postawiony K. N. (1), to w jej zachowaniu sąd nie dostrzega znamion oszustwa. Brak po jej stronie znamienia wprowadzenia w błąd czy wykorzystania błędu, a przede wszystkim doprowadzenia innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, skoro w zamian za wynagrodzenie umowne oskarżona spełniła wynikające z umów świadczenia, tj. zorganizowała kursy decoupage, co właściwie było bezsporne.

Rozważać można by ewentualnie jej odpowiedzialność jako współsprawcy czynu z art. 231§1 kk, gdyż, jakkolwiek jej samej status funkcjonariusza publicznego nie przysługuje, to jednak miała świadomość, iż taki status przysługuje jej bratu - oskarżonemu K. K. (1).

Skoro jednak w zachowaniu oskarżonego K. K. (1) sąd nie dostrzega spełnienia znamion ustawowych czynu z art. 231§1 kk, to nie sposób uznać współsprawstwa K. N. (1).

Zgodnie z art. 231§1 i §2 kk, odpowiedzialności karnej od roku do lat 10 podlega funkcjonariusz publiczny, który przekraczając swoje uprawnienia lub nie dopełniając obowiązków działa na szkodę interesu publicznego lub prywatnego, jeśli czynu dopuszcza się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej.

Sam status oskarżonego jako funkcjonariusza publicznego nie budzi wątpliwości. Zarzut aktu oskarżenia oparty jest na uznaniu, iż oskarżony przekroczył swoje uprawnienia. Przekroczenia uprawnień nie można utożsamiać z ewentualną negatywną oceną etyczną pewnych zachowań, musi mieć ono wyraźny odcień prawny, a nie wyłącznie moralny.

Sąd podziela, zawarte w mowie końcowej, stanowisko pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, iż z art. 7 Konstytucji RP i określonej tam zasady legalizmu wynika, iż organy władzy publicznej działają na podstawie prawa i w jego granicach, a zatem w zakresie swoich uprawnień i nie mogą uczynić tego na co im prawo wyraźnie nie pozwala.

Podkreślić trzeba na wstępie, iż również czyn zabroniony z art. 231 kk musi spełniać cechę bezprawności, za przestępstwo nie może zostać uznane zachowanie zgodne z prawem. Przy tym z uwagi na ogólną regułę *lex certa*, konieczności ścisłego zapisania w przepisie znamion czynu i wynikającym stąd zakazie analogii na niekorzyść, nie można uznać za przestępne wykorzystanie luk w prawie.

Nie budzi wątpliwości (zarówno w orzecznictwie i doktrynie), iż stwierdzenie przekroczenia uprawnień musi być poprzedzone rekonstrukcją tychże uprawnień. Źródłem tych uprawnień musi być natomiast akt prawny (również akt prawa wewnętrznego czy umowa).

Tymczasem z zarzutu aktu oskarżenia nie wynika jakie akty prawne, jakie przepisy prawne oskarżony naruszył i na czym, od strony prawnej, miało polegać przekroczenie jego uprawnień. Dopiero w mowie końcowej wskazano, iż przekroczenie uprawnień miało polegać na niezastosowaniu się, m.in., do zasady celowości wydatków, wskazanej w ustawie o finansach publicznych.

Sąd przeanalizował zatem liczne opisy przekroczenia uprawnień, zawarte w zarzucie, oceniając je pod kątem ustalenia czy te zachowania miały podstawę prawną i na czym (w sensie jaki akt prawny został naruszony) polegać miało przekroczenie uprawnień. I tak:

1. Jeśli chodzi o zarzut zorganizowania warsztatów z decoupage poza umową z Powiatem (...) w zakresie projektu „Aktywna integracja...”, to zarzut ten jest chybiony. Oskarżony generalnie był uprawniony do zawierania umów w imieniu (...) jako dyrektor. W tym zakresie jego uprawnienia konkretyzowały dwie umowy zawarte ze Starostwem w ramach tego projektu. Zarówno z ustawy o zamówieniach publicznych, jak i nawet tych umów wynikała możliwość wykonania zadania przez zawarcie umowy z podwykonawcą. Oskarżony taką umowę z firmą siostry jako podwykonawcą zawarł i mieściło się to w ramach jego uprawnień. Ewidentnie natomiast umowy z firmą siostry związane były z projektem „Aktywna integracja...” i do wypełnienia wynikających z tego zadań służyły. Chybiony jest zatem zarzut, iż warsztaty, wynikające z umów z firmą (...), odbyły się poza tymi umowami ze Starostwem.

Oczywiście, jako pewne uchybienie można potraktować to, iż oskarżony nie zawiadomił, wbrew treści umowy, zlecającego czyli Starostwa, będącego jednocześnie jego pracodawcą, o podwykonawstwie. Po pierwsze, jest to jednak uchybienie drobne w sensie szkodliwości społecznej a także oceny samego wykonania zadania. Po drugie, związane ono było zdaniem sądu, z uchybieniem, które nie przekracza granicy ewentualnej odpowiedzialności, wynikającej ze stosunku pracy (mogło ono zresztą, w świetle także innych faktów w tym zakresie, być związane z chęcią ukrycia przed starostwem zawarcia takiej umowy, gdyż jak się wydaje oskarżony zdawał sobie sprawę, że zawarcie tych umów, w świetle zasad etyki, może być ocenione negatywnie).

2. Nie znajduje potwierdzenia zarzut, iż oskarżony nie sprawdził możliwości przeprowadzenia tych warsztatów za niższą cenę. Wyjaśnienia oskarżonego, wskazującego, iż dokonał sprawdzenia w tym zakresie, nie zostały podważone. Firmy na które wskazał odpowiedziały co prawda, iż nie są w stanie udzielić pozytywnej odpowiedzi, ale zatem wyjaśnienia oskarżonego nie zostały wykluczone. Oskarżony, jak to wynika z zarządzenia wewnętrznego dyrektora (...) i ustawy o zamówieniach publicznych, miał podstawę prawną do zamówienia poza przetargiem, w trybie zamówienia z tzw. wolnej ręki. W tym zakresie zatem oskarżony w żaden sposób nie przekroczył swoich uprawnień.

3. Chybiony jest także zarzut związany z brakiem wpisu firmy (...) do Rejestru Instytucji Szkoleniowych. Taki wymóg nie wynika z żadnego aktu prawnego, z umów w ramach projektu „Aktywna integracja...” także nie. Taki wymóg postawiony był jedynie na etapie przetargu przez Starostwo, ale dotyczył oferenta (czyli (...)), a nie podwykonawców.

4. Chybione są także zarzuty, związane z uchybieniami związanymi z zawarciem umów, ich przechowywaniem, numeracją w rejestrze zamówień. W tym zakresie oskarżony także nie naruszył żadnych aktów prawnych. Jak się wydaje oskarżyciel pomylił rejestr zamówień wychodzących z zakładu z zamówieniami przychodzącymi. Zachowanie oskarżonego (brak prezentaty wpływu do sekretariatu na zamówieniach i sprawozdaniach) może być, podobnie jak to wcześniej wskazano, co najwyżej uchybieniem o charakterze pracowniczym, gdyż mogło wskazywać na chęć

ukrycia przed pracodawcą zawarcia tych umów. Nie stanowi natomiast przekroczenia uprawnień (czy niedopełnienia obowiązków) w rozumieniu art. 231 kk.

5. Jako uchybienia nie sposób także potraktować przeprowadzenia warsztatów przez żonę oskarżonego. Ze zgodnych z prawem umów z firmą (...), nie wynika, aby to ona miała osobiście warsztaty przeprowadzać, klóciłoby się to z ogólną, zgodną z prawem praktyką zawierania umów przez firmy szkoleniowe, które w ramach swoich obowiązków umownych mogą i zwykle zlecają wykonanie określonych czynności osobom o odpowiednich kwalifikacjach. Oczywiście, fakt zlecenia wykonania warsztatów żonie oskarżonego przez siostrę oskarżonego ewidentnie omija przepis ustawy zakazujący zatrudniać osoby najbliższe. Oskarżony wykorzystując możliwości prawne dokonał tego jednak poprzez umowy o charakterze cywilnoprawnym, jego zachowanie może być co najwyżej ocenione jako wykorzystanie luk w prawie, a zatem mieszczące się w granicach prawa.

6. Chybione są zarzuty, związane z wykorzystaniem ogrzewania, oświetlenia, transportu i to w sposób oczywisty. Skoro oskarżony zawierał umowę na szkolenia, które miały odbyć się w jego siedzibie, to trudno uznać, aby szkolący miał ponosić koszty funkcjonowania sali, z taką praktyką ani sąd ani pracownicy (...) w Ś. nigdy się nie spotkali. Obowiązek dowożenia kursantów wynikał z umów ze starostwem, skoro kursy decoupage były elementem tych umów to nie sposób wyodrębnić kosztów tego dowożenia i stawiać z tego powodu zarzut. Jakkolwiek dokumentacja przedłożona przez obronę nie potwierdza poniesienia kosztów zakupu materiałów na szkolenia, to jednak brak także dowodów, aby kursy te prowadzone były z pomocą środków należących do (...), świadek M. B. (1) wskazała, że materiały zasadniczo pochodziły od E. K. (1). Do oceny pozostaje kwestia bombek, które zostały darowane przez V., nie znana jest ich wartość, nie były w (...) zaewidencjonowane w magazynie. Ewentualne wykorzystanie tych bombek w ocenie sądu nie rodzi odpowiedzialności z art. 231 kk, a w grę wchodzi jedynie odpowiedzialność pracownicza.

7. Żadnego uzasadnienia dla spełnienia znamion art. 231 kk sąd nie dostrzega w kwestii danych osobowych. Te dane nie były udostępniane osobom niepowołanym. K. N. (1) nie miała do nich żadnego dostępu, E. K. (1) знаła jedynie imiona i nazwiska kursantów. W zakresie ochrony danych osobowych nie obowiązywały wtedy szczególne uregulowania, wprowadzone dopiero, gdy dyrektorem zakładu został M. P.. Nawet jednak, gdyby te uregulowania wtedy obowiązywały, nie sposób uznać, że przechodzenie przez pomieszczenie, w którym w zamkniętych szafach składowane są teczki, zawierające dokładne dane osobowe uczestników szkolenia, stanowi wejście w obszar przetwarzania danych osobowych i wymaga zezwolenia.

8. Rzeczywiście, dane E. K. nie widnieją na żadnych sprawozdaniach z kursu, w żadnej dokumentacji, dotyczącej przeprowadzenia szkoleń w ramach programu „Aktywna integracja...”. Takie zachowanie nie stanowi jednak przekroczenia żadnych uprawnień oskarżonego (czy raczej niedopełnienia obowiązków). Jak to już wcześniej sąd wskazywał, może to co najwyżej świadczyć o zamiarze ukrycia pewnych faktów przed Starostwem jako pracodawcą oskarżonego.

9. Podobnie jest z pewnymi uchybieniami dotyczącymi sprawozdań z kursów, które nie zawierają daty, są to jednak wyłącznie uchybienia natury formalnej, nie świadczące o przekroczeniu uprawnień czy raczej niedopełnieniu obowiązków. Podkreślić trzeba bowiem, że sprawozdania służyły do potwierdzenia wykonania umowy w zakresie przeprowadzenia szkoleń, a zatem skoro niewątpliwie szkolenia zostały przeprowadzone, ewentualne uchybienia w dokumentacji nie wypełniają znamienia „niedopełnienia obowiązków” w rozumieniu art. 231 kk.

10. Jeśli chodzi o zarzut, sformułowany w mowie końcowej oskarżyciela publicznego, związany z przekroczeniem zasady celowości wydatków, to zdaniem sądu, wydatki na szkolenie w zakresie decoupage były celowe. Były one związane z tematyką programu „Aktywna integracja...”, skoro jednym ze składników programu było szkolenie w zakresie zdobnictwa szkła, a technika decoupage jest wykorzystywana do zdobienia bombek. W rejonie Z. przemysł związany z produkcją i zdobieniem bombek jest rozwinięty, a zatem szkolenia w tym zakresie należy uznać za bardzo przydatne dla spełnienia celu programu „Aktywna integracja...”. Kompetencje E. K. (1) do prowadzenia tego szkolenia nie były kwestionowane, prócz zeznań świadków, wynikały także z licznych zaświadczeń o odbytych kursach. Niezasadny jest także zarzut, iż szkolenie w zakresie decoupage mógł przeprowadzić inny pracownik zakładu, skoro

ten pracownik, tj. M. B. (1), w czasie przeprowadzania szkoleń przez E. K. (1), zajmowała się szkoleniem innych grup w innym zakresie.

11. Nie są zasadne zarzuty związane zatwierdzeniem do zapłaty faktur, wystawionych przez firmę (...). Jak to już sąd wskazywał wcześniej szkolenia się odbyły, realizacja faktur nie odbiegała od zapłaty za inne faktury. Wbrew treści zarzutu, prócz faktur, jako podstawa do zapłaty zostały wystawione sprawozdania z kursów decoupage (choć nie zawierające daty). Brak było natomiast obowiązku przedstawiania kosztorysu, skoro zamówienie i oferta zawierały wskazanie wynagrodzenia wg stawki osobowej i za godzinę, a ponadto ani treść umowy ze Starostwem ani inny dokument takiego kosztorysu nie przewidywał.

Z tych względów, sąd uznał zarzuty postawione oskarżonym K. K. (1) i K. N. (1) za niezasadne, uznając, iż ich zachowania nie wypełniły znamion czynu zabronionego i orzekł, jak w punkcie I części dyspozytywnej wyroku.

Jako, że w aktach sprawy znajdowały się dokumenty, stanowiące dowody, należące do (...) w Z., sąd, stosownie do treści art. 230§2 kpk, zwrócił te dokumenty, orzekając jak w punkcie II wyroku.

Wobec uniewinnienia oskarżonych i wniosku ich obrońcy, sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz każdego z oskarżonych kwotę 2280 złotych, obliczając ją według stawki minimalnej za postępowanie przygotowawcze i sądowe, wliczając w to ilość rozpraw, o czym sąd orzekł w punkcie III wyroku.

Stosownie do treści art. 632 pkt 2 kpk, wobec uniewinnienia oskarżonych, koszty procesu należało zaliczyć na rachunek Skarbu Państwa, o czym orzeczono w punkcie IV wyroku.